

kørte deres sædvanlige Aftentur ud ad Strandvejen med deres kongelige Forspand, hilsende og hilst af Venner og Misundere, opstod der en ivrig Hvysken og Tisken rundt om i Villahaverne. Visse Folk havde aldrig rigtig kunnet tilgive Nanny hendes Skønhed, og alene af den Grund havde hendes Dyd altid hørt til de mest omtvistede i Bredgadekvarterets afsluttede lille Samfund, hvor man ligesom i de smaa Provinsbyer kendte hinanden indtil Underbukserne.

Forældrene selv bedømte deres Datters Opførsel meget strengt. Philip Salomon fandt sig endog beføjet til at gøre Dyhring en ligefrem Undskyldning paa Husets og Familjens Vegne. Den eneste af Nannys Paarørende, som tog hende en Smule i Forsvar, var mærkværdig nok Jakobe. Hun, som ellers altid havde været saa uskaansom i sin Dom over Søsteren, havde kun et Skuldertræk tilovers for den hele Affære, som hun ikke fandt nogen Grund til at tage saa højtidelig. Livet krævede nu engang Blod, naar det virkelig skulde leves, — sagde hun. Vilde man være med, maatte man være forberedt paa at blive den, af hvem det tappedes!

Men Jakobe var nu i det hele bleven saa forandret i den sidste Tid. Ikke alene havde hendes Udseende igen tabt sig foruroligende; men der var i hendes Væsen kommet noget af den samme trætte og unaturlige Ligegyldighed, der havde været ejendommelig for hende i Fortiden. Naar Nogen spurgte til hendes Befindende, svarede hun regelmæssigt, at hun havde det godt. Om sin Kæreste talte hun bestandig sjældnere; dog gjorde hun heller ingen Indsigelser, naar Forældrene talte til hende om det forestaende Bryllup. Men samtidig snakkede hun om, at hun tænkte paa igen at gøre sin Veninde